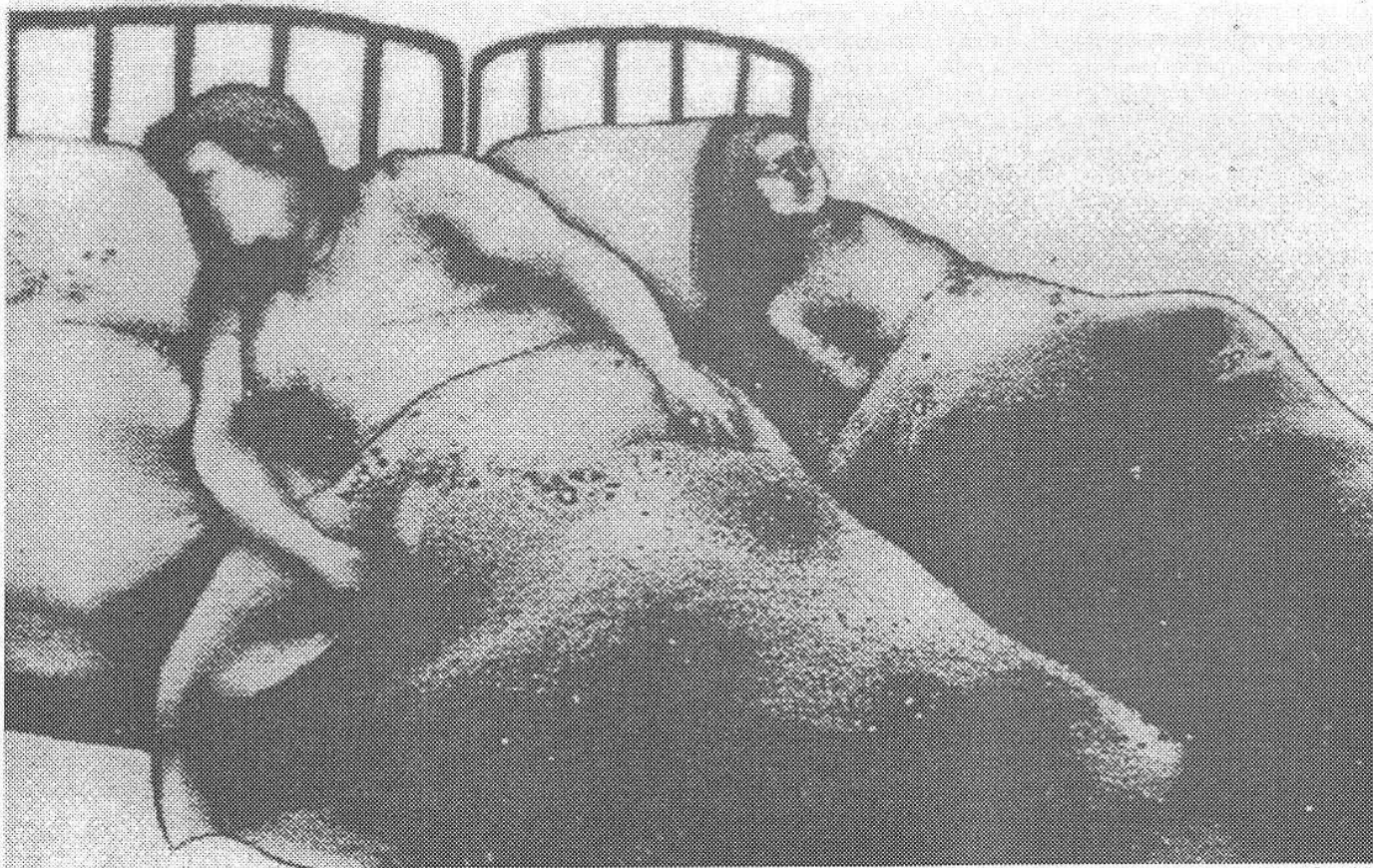

Горан Мимица

ПРСТИ ПУНИ ПРСТЕЊА

Седео је већ четврти дан затворен у својој соби оној што гледа на вртове и град поглед на залив га је изнеми-
равао себи је пуштао само слугу који му је доносио храну
петог дана ујутро позвао је писара и издиктирао му наредбу
о прогонству Паулинуса у Кападокију могао је да га задржи
у кухном притвору могао је чак све да заборави сву ту
бесмислицу о Евдокији и најбољем пријатељу из детињства
у коју наравно ни једног тренутка није поверовао али није
хтео препустити се бесу и неком лудилу које себи није могао
и није хтео да објасни и у које је тонуо као у живо благо где
је сваки покушај да се искобеља значајно нови камен око
врата желео је да иде до краја да се свети да буде суров
опијало га је то ново стање духа готово му изоштравало вид
чак су и његове минијатуре некако лепште тишину ништа
није реметило ни дечија галама из вртова ни гласови
послуге и стражара зато је највише волео да ради ноћу
застао је са послом и подигао главу загледао се у уљане
светиљке све док није почело да му светлуца пред очима
осетио је слабост у рукама и ногама у целом телу у дну
стомака мучнина снажна и изненадна креже ка грлу тако да
није стигао ни да се помери повратио је по себи по столу по
поду довукао се до постеље и свалио у јастуке у глави му је
бубњало а у носу пекло лежао је непомично зурежи у
пурпурне засторе изнад главе у глави је растао притисак
распашиће се ништа не може спречити да се она разлети
свуда по соби по постељини по столу по минијатурама само
то не у њих је уносио целог себе због њих запостављао
државне послове било му је све лошије да оде до прозора и
широм их отвори није смео није имао снаге горчина у грлу
му је сметала и посегнуо је за звоном пре тога су се врата

отворила и у собу је ушао Крисопијус држао је у једној руци
пехар а у другој светиљку како је само успео рекао сам
никог мени не пуштати поготово не њега знао сам да ти
треба помоћ осетио сам видео сам те у сну чудан је то сан
леп и страхан истовремено причају ти о њему ако хоћеш
само реци или можда касније сада само ћути евнух је
пришао кревету и сео сасвим до узглавља ништа се не брине
ја сам сада ту попиј ово твој царски травар је то справио
биже ти одмах боље испио је течност са укусом лаванера и
осетио олакшање готово одмах чак је и она горчина у грлу
полако нестајала сада му се само спавало спавај и одмори
се заборави на све говорио је Крисопијус меким тихим
топлим гласом милујући му руком чело и склањајући му
косу са очију дланом му је прелазило по образима врхом
прста пратио линију носа открио му груди и почео стављати
облоге натопљене оном истом течношћу Тедосије се
опуштао и топлина се ширила целом утробом евнух је сада
лежао поред њега њихова тела су се додиривала евнухово
врело млохаво пихтијасто само се пусти препусти допусти
испусти напусти понављао је глас онда је осетио дах и усне
на врату на рамену језик иза уха а мрави се размилели свуда
по телу док је рука бела као бели столњак на којем нема ни
печених јаребица ни маслина ни соса од бакалара милела по
грудима по брадавицама чупкајући маље све ниже и ниже
по стомаку око пупка као вир извир ка препонама он се опи-
рао без праве воље без жеље да заустави све евнухов је при-
тисак јачао снажњивао и осетио је његову руку на уду и
збунио се јер је уд дочекао руку крут и тврд и није разумео
жељу која га нагло преплави да зграби ту округлу задњицу
и у њу забије цео средњи прст. Мека рука и прсти кратки

Вера Остојић

пуни прстења се крећу горе-доле одмереним покретима трнце осећа у петима и листовима омамљује га све то а уд је таман и црвен и гладак примамљив као маслина да загризем а после ћу испљунути коштицу појављује се гађење у даљини као да му неко прича како оно изгледа слушај прво крене из дна стомака па онда нагоре брзо ка грлу гађење га савладава и преузима на себе у себе као обична замена места ону исту снагу коју тренутак пре тога има сласт удара Крисопијуса снажно по лицу по устима по очима велики царски прстен пара глатку кожу образа и свнух мисли тако је удари ме опет шта чекаш млакоњо где ти је снага царска опет јаче још јаче песницом ако хоћеш само настави да удараш молим те ох ох али то више није игра љубавника и неће бити слатких дрхтаја ни влажног шапутања на ухо крв их је попрскала обојицу Теодосије сада стоји поред кревета стиснуте песнице и спреман да евнуху смрска нос и мисли повратићу поред кревета његово лице отворићу му на силу уста и повратити право у грло и натераћу га да то поједе а онда ћу га бацити у тамници и дати да га десет најјачих легионара силују целу ноћ и осећа како садржина желуца већ креће онда дозива стражу виче и пламен осветљава целу одају Теодосије седи на кревету обливен знојем и лудог погледа јер не зна да ли седи или стоји или и даље лежи међу свиленим јастуцима дакле седи на кревету сам и блед и ознојен и даље крутог уда прекрио га је крајем чаршава да се стража не смеје иако се не би усудили и каже доктора стоко одмах и после му стављају пијавице на груди и ноге и са крвљу истиче сећање опет је сам скоро је заспао и само га и даље набрекли уд спречава да заспи и када мисли да је коначно отпочинуо осећа топлу сперму на стомаку како се пролива и како га облива рано изјутра позива писара и диктира наредбу о хапшењу Крисопијуса царског евнуха због ковања завере противу цара и чланова царске фамилије два дана након тога евнух Крисопијус званично *Praepositus sacri cubiculi* бива протеран из Константинопоља у Кападокију и док се поворка затвореника вуче прашњавим путем ниоткуда их напада друмска банда и само евнухово тело остаје да лежи у локвама крви.

441. A.D.

Мили мој пријатељу,

киша, ситна и упорна, данима већ пада над градом. Од ње не видим море са прозора мојих одаја. Само га чујем као неко гласно дисање велике звери. И то је једини звук који ремети устајалу тишину. Не излазим ниоткуда, већ данима. Тек понекад сићем у врт да удахнем мало свежег зрака и вратим се сасвим мокра. Како је све тужно, пријатељу мили. Туга испуњава сав простор око мене, у мени, гуши ме у грлу и стеже у грудима. Срце ми се цепа када помислим на тебе, тамо негде у негостољубивој Кападокији, и када знам да си сам, да ти треба подршка и нада, реч утехе, а ово писмо је све само не то. Седим тако у својим одајама и плачем по цео дан. Онда устанем и гледам сатима кроз прозор, зурим у сивило. И молим се, пријатељу, за тебе, дуго и предано. Бог види неправду која ти је нанета и биће милостив, сигурна сам.

Проклињем себе и пребацујем си због глупе несмотрености која ми се тада учинила смешном и наивном, али која је тебе стајала прогонства а мене немилости. Када би само та немилост била цена свега! То бих још и поднела, радо. Овако, ти си тај који плаћа моје грешке и моју глупост. Али све моје молбе и преклињања, моје готово понижавање нису дирнуле ледено срце. Цар ме не прима, не жели да ме види. Свима је на двору забрањено да изговарају моје име, по цену најстрожије казне. За њега ја више не постојим. Ни за њега ни за његове људе. Сви ме избегавају, сви обилазе моје одаје као да сам кужна. Слепило његове ружне и бесмислене љубоморе је страшно

и ту никаква реч разума не помаже. Одбија се од његових ушију као стреле од зидина Константинопоља. Зар он не схвата да жена може волети другог човека искрено, чисто, као пријатељ пријатеља, као сестра брата. Бог нам је подарио онолико љубави колико је људи у нашем животу.

Ни сањала нисам да ће он реаговати тако нагло и сурово. Тај човек са којим живим већ толико година, некад питом и добар, задубљен у бојење својих минијатура и писање нота, сада се променио. Плане и бес га спопадне за час. Покушала сам да преко Крисопијуса утичем на њега не би ли поништио твоју пресуду, али га цар не слуша.

Цар из својих одаја излази ретко, да прими неко посланство или оде у цркву. Пред његовим вратима су двојица из гарде који никог не пуштају у цареве одаје. Тамо обавља све државне послове, тамо и једе. Када га на путу за цркву пресретну они што молбе имају, ови их војници ударају и бацају у прашину као да су, божемипрости, обична марва. А он се ни не обазире на њихове јауке, као да је од камена. Све мислим, проћи ће га бес, смириће се и послати по мене, и сам ће тада увидети да су његове оптужбе безразложне. Његов се бес није сручио само на мене, веж на све оне који су му одани пријатељи. Не може да их казни јер нема зашто, али му се они склањају са очију знајући да ће сваку ситницу искористити као изговор да их уклони.

Убрзо после твога прогонства нашег је пријатеља Цируса разрешио дужности префекта, након толико година оданости, и наредио му да седи код куће док не одлучи о његовој судбини. После неколико дана и њега је протерао из града. Нисам успела да сазнам куда га је послао. Каже да је и он део завере, да је Цирус све време знао шта се догађа иза царевих леђа али да је то крио и да нам је (мени и теби) помагао и чувао стражу. Тако ниску и прљаву оптужбу нисам у целом свом животу чула. Проклињем дан када сам напустила Атину!

Али, можда бих и преко свега прешла када би поништио своју одлуку и када би ти допустио повратак у град. Авај, бојим се да од тога нема ништа. Он своју одлуку неће преиначити, може бити само још горе. Зато сам одлучила да се на неко време повучем у Јерусалим и посветим богоугодним делима. Тамо ћу имати мир, а Севера и Јована водим са собом. Они су изразили жељу да ме прате. Цара се не усуђујем питати. Сачекажу да му бес и јарост мину, иако сам сигурна да неже имати ништа против моје одлуке. чак мислим да же се сложити лакше него што то сада изгледа. Ја му више нежу требати, никада. Жена сам и осећам то. Тако је боље.

Драги пријатељу, шаљем ти ово писмо користежи се добротом Теодосијево гласника који носи неке цареве наредбе у Кападокију. Сваког га часа очекујем у својим одајама. Иако знам да ти одбацујеш сваку могућност моје кривице, ја те молим да ми опростиш на свему. Ево, и на овом писму. Јер оно ти доноси тугу и јад жене која је неправедно остала без најбољег пријатељ. Веруј, пријатељу, веруј и надај се. Ја ћу поново покушати да допрем до цара и објасним му сав бесмисао његових оптужби. Бог види да смо обоје невини, да кривице нема. Ако Он види онда неће дозволити неправду. Чувај се! Надај се! Моли се и веруј!

Евдокија

Горан Мимица,
Тревисо, Италија
Прича *Прсти пуни прстења*
је део из збирке *Кораци*
коју ће почетком 1998.
објавити издавачка кућа **Серкл**
из Новог Сада.